

WALDEMAR PAŁĘCKI MSF

KS. PROF. ZBIGNIEW WIT
– DYREKTOR KONWIKTU KSIĘŻY STUDENTÓW KUL

Odrębny rozdział w życiu ks. prof. Zbigniewa Wita i jego zaangażowania w życie Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego stanowi funkcja dyrektora Konwiktów Księżych Studentów KUL. Po nominacji dotychczasowego dyrektora Konwiktów, ks. prof. Kazimierza Ryczana, na biskupa diecezji kieleckiej ks. abp prof. Bolesław Pylak, na wniosek Rektora KUL, ks. prof. Stanisława Wielgusa, mianował w 1993 r. ks. prof. Wita dyrektorem tego domu akademickiego dla księży studiujących w KUL. Podjęte obowiązki wiążą się ze staraniem o codzienne funkcjonowanie tego specyficznego domu kapłańskiego, gdyż stanowi on jedyne w skali Kościoła skupisko razem przebywających, żyjących, studiujących i formujących się permanentnie księży studentów i mieszkających pod jednym dachem pracowników naukowych KUL.

Godne podkreślenia są przeprowadzone za kadencji ks. prof. Z. Wita modernizacje domu, który składa się z dwóch części – „starej” i „nowej”, oddanej do zasiedlenia w 1956 r. Substancja materialna tego budynku wymagała i nadal wymaga nieustannych remontów. W wakacje 1993 r. były kontynuowane prace przy elewacji starej części, gdyż dobudowane w poprzednich latach trzecie piętro miało wciąż surową fakturę materiału budowlanego. W tym samym czasie dokończona została modernizacja wewnętrznego podwórka, gdzie położono nawierzchnię klinkierową. Później uporządkowano otaczający teren i przystosowano go do parkowania pojazdów. Prace te mogły być prowadzone dzięki dużemu zaangażowaniu ówczesnego dyrektora administracyjnego KUL-u, ks. dra Tadeusza Kądziołki.

Dr WALDEMAR PAŁĘCKI MSF – asystent Katedry Historii Liturgii w Instytucie Teologii Pastoralnej KUL; adres do korespondencji: ul. Radziszewskiego 7, 20-039 Lublin; e-mail: wpalecki@msf.opoka.org.pl

* Opracowano na podstawie Kroniki Konwiktów Księżych Studentów KUL oraz wywiadu z ks. prof. dr. hab. Zbigniewem Witem.

W latach następnych prace remontowe objęły mieszkania Sióstr ze Zgromadzenia Sług Jezusa, mieszkających i pracujących w Konwiktzie. Najpierw część spośród nich mogła przeprowadzić się z dotychczas zajmowanych pomieszczeń w suterenie do mieszkań na parterze. W następnej kolejności, na tym samym poziomie, przygotowana została dla nich kaplica, która do tej pory też znajdowała się w podziemiach budynku. Znacznie polepszone również warunki pracy w kuchni konwiktorskiej, gdyż w miejsce dotychczasowego pieca węglowego uruchomiono nowoczesne piece gazowe, kotły parowe, patelnie elektryczne oraz zainstalowano nowoczesne urządzenia wentylacyjne z wyprowadzeniem na dach budynku. Prace te pociągnęły za sobą zmianę lokalizacji portierni Konwiktetu oraz pomieszczeń biurowych; w planach przewidziane są dalsze modernizacje tego segmentu.

W ramach prowadzonych prac w piwnicach budynku dawne pomieszczenia pralni zaadaptowano na salę spotkań kapłańskich (imieniny, coroczne spotkania opłatkowe pracowników Konwiktetu itp.). Estetyczne pomieszczenie służy też często jako miejsce obiadów doktorskich, a zaplecze kuchenne z pełnym wyposażeniem pozwala na samodzielne przygotowanie posiłków. Według dotychczasowych doświadczeń użytkowników spełnia ono swoje zadania i pomaga w kształtowaniu wspólnoty kapłańskiej.

Uciążliwym problemem jest zewnętrzne przejście między jednym a drugim budynkiem, co szczególnie daje się odczuć w okresie zimy i opadów, dlatego jako tymczasowe rozwiązanie przygotowany został kryty „pasaż”, który pozwala przemieścić się „suchą nogą”. Poważniejsze remonty dotyczyły wymiany okien w obu budynkach, co udało się zrealizować w okresie wakacji dwu kolejnych lat. Wykonywane prace ukazały katastrofalny stan drewna, często zbutwiałego i powodującego znaczny ubytek ciepła. W tym samym czasie przeprowadzono wymianę instalacji cieplnej, gdyż poprzednia, pięćdziesięcioletnia ulegała częstym awariom, co było bardzo uciążliwie w okresie grzewczym i narażało cały budynek na dalsze nieprzewidywalne konsekwencje. Obie te inwestycje podniosły komfort pomieszczeń i pozwalają w znacznym stopniu obniżyć opłaty za energię ciepłą. Wymienione prace nie byłyby możliwe bez decyzji kolejnych rektorów KUL, księży: Stanisława Wielgusa, Andrzeja Szostka, Stanisława Wilka, i zaangażowania dyrektora administracyjnego KUL, mgra Pawła Pieniężnego

Bardzo dużym osiągnięciem było okablowanie całego budynku i doprowadzenie Internetu do wszystkich pokoi oraz połączenie Konwiktetu z ogólnouniwersytecką siecią telefoniczną. Wprawdzie telefonia komórkowa rozwiązała w znacznej mierze problem zewnętrznej komunikacji, ale założona instalacja pozwala swobodnie porozumiewać się ze wszystkimi agendami

Uczelni i mieszkańców między sobą, bez pośrednictwa telefonii zewnętrznej. W tym samym czasie, podczas wakacji każdego roku, prowadzone były remonty zaplecza sanitarnego z nowymi łazienkami z prysznicami oraz pomieszczeniem gospodarczym umożliwiającym swobodne pranie bielizny. Układ wewnętrzny pokoi nie pozwala na wygospodarowanie dla nich osobnych łazienek bez znacznego uszczuplenia substancji mieszkaniowej. Do tej pory takie adaptacje udało się przeprowadzić w mieszkaniach pewnej części pracowników naukowych, a dalsze być może da się zrealizować w niedalekiej przyszłości. Konieczne okazały się drobne zmiany oświetlenia poszczególnych korytarzy. W czasie tych prac zmodernizowano instalację elektryczną, gdyż dotychczasowa nie wytrzymywała obciążenia i ulegała częstym awariom. Współczesne środki techniczne, przede wszystkim komputeryzacja, spowodowały zwiększenie zużycia energii elektrycznej i konieczność dołączenie tzw. instalacji zerowej. Przeprowadzono także kapitalny remont pokoi gościnnych i zakupiono do nich nowe wyposażenie. Niestety nie udało się w pełni wymienić meblowania mieszkań księży studentów, a niektóre sprzęty pamiętają jeszcze czasy „młodego Gomułki” Trzeba jednak dodać, że w czasie wakacji każdego roku dokonuje się wymiany pewnej części meblowania.

Przedmiotem szczególnej troski Księdza Dyrektora pozostaje serce tego domu – kaplica pod wezwaniem św. Jana z Kęt. Każdego dnia sprawowana jest tu Eucharystia i odprawiane są wieczorne nabożeństwa, można korzystać z sakramentu pokuty i pojednania, odbywają się dni skupienia oraz coroczne rekolekcje. W tej kaplicy w czasie nabożeństwa majowego ma miejsce coroczne poświęcenie się księży studentów oraz pozostałych mieszkańców i pracowników Konwikt Matce naszego Pana. W tym akcie oddania uczestniczy też Wielki Kanclerz KUL, Jego Ekscelencja ks. abp prof. Józef Życiński. Głębokim przeżyciem są wspólne celebracje Mszy świętej z racji śmierci któregoś z rodziców księży konwiktorów. To spotkanie podczas koncelebracji mszalnej ukazuje jedność Eucharystii, jedność kapłaństwa, pozwala łączyć się modlitewnie w bólu odejścia najbliższej osoby, wyrazić wiarę w życie wieczne, zastanowić się nad własnym przemijaniem, okazać braterskie współczucie pozostającym w bólu rozstania i uczyć się piękna życia na przykładzie tych, którzy już odeszli, oraz ukazać eschatologiczny wymiar ludzkiego życia. Celebracjom tym przewodniczy często Ksiądz Dyrektor i w okolicznościowej homilii pomaga zanurzyć się w głębokich tajemnicach ludzkiego życia i prawd ostatecznych. Pamięć modlitewna o zmarłych mieszkańcach Konwikt przeżywana jest szczególnie w dorocznej modlitwie „zaduszkowej” w pierwszych dniach listopada.

Zgodnie z *Regulaminem* Konwiktu dyrektor jest również rektorem kaplicy – i w tej funkcji ks. prof. Wit starał się o jej zewnętrzny wygląd. Przez kolejne lata udało się wymienić okna, instalację elektryczną i grzewczą. Wymieniono również umeblowanie obu zakrystii, doprowadzona została bieżąca woda, acz problemem do rozwiązania pozostaje nadal oświetlenie kaplicy. Dzięki wspólnemu wysiłkowi mieszkańców, profesorów korzystających z kaplicy oraz dobroczyńców zainstalowane zostały witraże wykonane w krakowskiej pracowni Józefa Furdyny. Nawiązują one do sakramentów świętych, patronów związanych z początkami chrześcijaństwa w Polsce, założeniem Akademii Krakowskiej – naszej pierwszej wyższej uczelni, patronami miłosierdzia oraz sługami Bożymi oczekującymi na wyniesienie do chwały ołtarza, a związanych z Alma Mater Lublinensis (księża: Stefan kardynał Wyszyński, Władysław Kornilowicz, Wincenty Granat, Franciszek Blachnicki). Aparatura nagłaśniająca została wymieniona na nową, a dotychczasową przekazano Kościołowi na Białorusi, natomiast nowe organy, ufundowane z ofiar księży studentów, pozwoliły na przekazanie dotychczasowych do Seminarium Duchownego w Gródku w diecezji kamienieckiej na Ukrainie. Dzięki zapobiegliwości Księdza Dyrektora i życzliwości byłego Konwiktora udało się pozyskać do kaplicy Konwiktu ornat XLVI Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu i w ten sposób nawiązywać do tego ważnego wydarzenia religijnego i pobytu Jana Pawła II w naszej Ojczyźnie.

W okresie posługi ks. prof. Wita jako dyrektora Konwiktu udało mu się zorganizować trzy pielgrzymki księży. Pierwsza związana była z jubileuszem 75-lecia KUL i odbyła się w dniach 15-16 kwietnia 1994 r. na Jasną Górę. Centralnym punktem była wspólna koncelebra w kaplicy Matki Bożej Jasnogórskiej pod przewodnictwem byłego wicedyrektora Konwikt, ks. abpa Ignacego Tokarczuka, i zakończona wspólnym udziałem w Apelu Jasnogórskim, podczas którego ówczesny Prorektor KUL, ks. Bolesław Bartkowski, odmówił przygotowaną wcześniej przez Księdza Dyrektora modlitwę apelową:

Boże w Trójcy Jedyny, w tej godzinie Apelu Jasnogórskiego pragniemy razem z Maryją, naszą Panią i Matką, wyśpiewać radosne „Niech dusza moja wielbi Pana Wszechrzeczy” za wszelkie dobro uczynione Katolickiemu Uniwersytetowi Lubelskiemu przez 75 lat jego istnienia i działania.

– Za Twą dobroć i opiekę w trudnych latach walki o przetrwanie, w latach zmagania o dochowanie wierności Tobie, Ewangelii i Kościołowi;

– Za zmarłych rektorów: ks. Idziego Radziszewskiego, o. Jacka Woronieckiego, ks. Józefa Kruszyńskiego, ks. Antoniego Szymańskiego, ks. Antoniego Słomkowskiego, ks. Józefa Iwanickiego, ks. bpa Mariana Rechowicza, ks. Wincentego Granata, ks. bpa Piotra Hemperka, wszystkich zmarłych profesorów, absolwentów, dobrodziejów i pracowników: ich służbę prawdzie zamień na oglądanie Ciebie, odwiecznej Prawdy;

– Za szeregi kapłanów, mieszkańców Konwiktów Księży Studentów im. św. Jan Kantego w Lublinie, których napełniłeś swoją łaską i mądrością oraz posłałeś do pracy w Twoim Kościele;

– Za tych, których uczyniłeś wzorem oddania Tobie i Twej Dziewiczej Matce w osobach sług Bożych: Prymasa Tysiąclecia, ks. Stefana kardynała Wyszyńskiego, ks. Władysława Korniłowicza i tych współbraci, których uznajemy za kandydatów do chwały ołtarza;

– Za naszego Profesora, Twego wielkiego sługę, Papieża Jana Pawła II, którego posługa prawdzie służy pokojowi i wzajemnemu braterstwu między ludźmi;

– Za naszych księży biskupów, kapłanów, osoby Bogu poświęcone, wszystkich braci i siostry w wierze. Niech pociągnięci Twoim przykładem trwają na modlitwie jednomyślni wiarą, nadzieją i miłością w budowaniu królestwa Bożego na ziemi;

– Za absolwentów, którzy bronią godności człowieka, pracują dla sprawiedliwości, równości i pokoju w naszej Ojczyźnie i na całym świecie;

– Za dobrodziejów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, w tym członków Towarzystwa Przyjaciół KUL w kraju i za granicą, których hojność serc i rąk pozwala nam egzystować, pracować i służyć naszej Ojczyźnie;

– Za naszą Ojczyznę, Prezydenta Najjaśniejszej Rzeczypospolitej, Rząd, pełniących publiczną posługą władzy, wszystkich ludzi pracy, za naszych braci cierpiących ubóstwo, zwaśnionych, chorych i zagubionych, byśmy przezwyciężając trudności, złączyli się w zgodzie i wspólnym trudzie dla duchowego i materialnego rozwoju naszej Ojczyzny;

– Za nasz Katolicki Uniwersytet Lubelski, jego sprawy materialne i rozwój duchowy, Księdza Rektora, profesorów, studentów, wszystkich pracowników administracyjnych i fizycznych. Niech pociągnięty Twoim Przykładem wiernie wypełnia zadanie świadków prawdy czynionej w miłości ku chwale Boga i dla dobra Ojczyzny;

– Za całą naszą społeczność akademicką, niech rozpoznając polskie znaki czasu trafnie odczytuje płynące z nich wezwania; niech dorasta do zadań, które niesie nowa rzeczywistość. Boże w Trójcy Jedyny! Do jubileuszowego „Te Deum”, które śpiewamy Ci tutaj, w obliczu Tej, którą nam dałeś za Matkę, Panią i niezawodną Pomoc, zawieramy Ci całe Dzisiaj i Jutro naszej Alma Mater.

Służebnico Pańska, Służebnico Miłosierdzia, która słyszysz to nasze „Te Deum” i zawierzenie. Polecamy je Twojemu macierzyńskiemu pośrednictwu. Zawieramy Tobie to nasze jubileuszowe zawierzenie.

Pojętna Uczennico naszego Pana Jezusa Chrystusa, my kapłani – studenci i pracownicy Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, stajemy przed Tobą. Ucz nas wiary, nadziei i miłości, zawierzenia Słowu, bezgranicznego oddania się Synowi i synom w Synu, uległości Duchowi Bożemu i twórczej troski o Kościół.

Stolico Mądrości, wspieraj nas w codziennym trudzie zdobywania i przekazywania wiedzy, w kształtowaniu postawy kapłańskiej i w służbie braciom ku chwale Boga w Trójcy Jedynego, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Czas do godzin rannych pozostawiony był na osobiste czuwanie oraz Msze święte celebrowane w małych grupach diecezjalnych. Indywidualna modlitwa w „pustej” kaplicy, osobista zaduma przed Obliczem Czarnej Madonny pozostawiły głębokie przeżycie. Wspólna Droga Krzyżowa, z miejscowym arcybiskupem, pozwoliła wszystkim przejść śladami męki Pana.

Druga pielgrzymka odbyła się w dniach 29 kwietnia – 3 maja 1995 r. do sanktuarium Matki Miłosierdzia w Ostrej Bramie w Wilnie. Najpierw zatrzymano się Grodnie, gdzie miało miejsce spotkanie z klerykami i wspólna Msza święta w kaplicy seminarystycznej. Potem nawiedzono bliskie Polakom zabytki w mieście nad Niemnem (zabytkowy cmentarz, katedra i klasztor Sióstr Nazaretanek). Podczas wspólnej koncelebry w kaplicy cudownego obrazu odmówiona została okolicznościowa modlitwa przygotowana przez ks. prof. Wita:

Boże w Trójcy Jedyny wspólnota kapłanów: pracowników i studentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego pragnie Cię wielbić za dar życia i dar posługi w kapłaństwie Twojego Syna, a naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Sławimy Ciebie, Synu Boży, Arcykapłanie Nowego Przymierza, za przekazane słowo zbawienia, za dokonane misterium paschalne męki, śmierci i zmartwychwstania, za powołanie nas do uobecniania Twojego kapłaństwa we wspólnocie Kościoła, aby w ten sposób realizować zbawczy wymiar Twojej obecności. Panie Jezu Chryste, Jedyny i Najwyższy Kapłanie, wspieraj nas, aby nasza postawa codziennego posługiwania w kapłaństwie była wiernym realizowaniem Twojej postawy przyjęcia i wypełnienia woli Ojca Niebieskiego.

Duchu Święty, Odwieczna Miłości, Ty napełniłeś Najświętszą Maryję Pannę łaską w dniu zwiastowania. Ty zstąpiłeś na Matkę Zbawiciela i apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy, napełniając ich mocą i mądrością rodzącą Kościół – wspólnotę wierzących; Ty nieustannie podtrzymujesz nasze życie i napełniasz darem miłości w sakramentach świętych, błagamy Cię: Duchu Święty Boże, utwierdzaj nas.

Święty Przybytku Ducha Świętego, zapowiedziana przez proroków Matko Emmanuela, polecamy Twemu wstawiennictwu nasz Katolicki Uniwersytet Lubelski, Księdza Rektora, profesorów, pracowników umysłowych i fizycznych, studentów, nas tu zgromadzonych i wszystkich przyjaciół naszej Alma Mater Lublinensis, niech pociągnięci Twym zjednoczeniem z Bogiem otwierają się na mądrość z góry i rozwiązują problemy współczesnego świata w duchu prawdy i sprawiedliwości.

Matko Słowa Wcielonego, któraś życiem potwierdziła swoje zawierzenie Ojcu Niebieskiemu, wspieraj rodziców, rodzeństwo, naszych bliskich, dobroczyńców i tych, za których się modlimy, niech wzrastają w łasce, zdrowiu i pełni swego człowieczeństwa.

Matko Chrystusa, który z wysokości krzyża oddał Ci w macierzyńską opiekę rodzący się Kościół, miej w opiece Twego wiernego sługę Papieża Jana Pawła II, naszego Rodaka i Profesora, wszystkich biskupów, kapłanów, osoby Bogu poświęcone, wszystkie seminaria duchowne i nowicjaty zakonne oraz wszystkich wierzących w Twego Syna, niech będą dla współczesnego człowieka ostoją prawdy, wartości i pokoju.

Święta Matko Odkupiciela, która jesteś szczególnym świadkiem krzyża i zmartwychwstania Chrystusa Pana, polecamy Ci naszych braci dotkniętych cierpieniem fizycznym lub moralnym, wszystkich obciążonych nałogami, zagubionych i doświadczonych życiem, bądź im Matką i prowadź do swego Syna, aby w zjednoczeniu z Nim odkrywali sens własnego życia i przemieniali je mocą Jego Ducha.

Królowo Miłosierdzia, co w Ostrej świecisz Bramie, będąc znakiem oparcia, nadziei i pokoju w czasach najtrudniejszych, weź w swą opiekę naszą umiłowaną Ojczyznę, wszystkich

Rodaków na całym świecie, niech będą autentycznymi świadkami wiary i patriotyzmu, uczciwości i męstwa; Orędowniczko łaski, prowadź naród Polski i Litewski po drogach pokoju i wzajemnego zrozumienia, braterstwa i zgody, niech zaangażowanie w rozwiązywanie trudnych spraw służy dobru, rozwojowi i poszanowaniu osoby ludzkiej.

Matko, zachowująca w sercu słowa i wydarzenia Swego Syna, polecamy Ci także Konwikt Księży Studentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, wszystkich mieszkających w nim kapłanów, siostry zakonne i pracujące osoby świeckie, niech nasz Konwikt staje się domem ubogającym i przemieniającym, w którym dokonuje się nieustanny wzrost wszystkich mieszkańców w mądrości i świętości, niech staje się domem autentycznej modlitwy i pracy. Wspieraj nas, wierna Służebnico naszego Pana, w służbie braciom ku chwale Boga w Trójcy Jedynej, który żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

Niezapomnianym przeżyciem było nawiedzenie miejsc związanych z pobytami św. Faustyny Kowalskiej w Wilnie, kościoła Świętego Ducha z obrazem Jezusa Miłosiernego i wspólna modlitwa – Koronka do Miłosierdzia Bożego w tym szczególnym miejscu. Następnego dnia celebrowano Mszę świętą w kaplicy seminaryjnej w Kownie, a po zwiedzeniu byłej stolicy Litwy udano się do miejscowości Szawle, gdzie odprawiona została Droga Krzyżowa na Górze Krzyży i tam księża pozostawili, zgodnie z miejscową tradycją, okolicznościowy krzyż wotywny z napisem „KUL” Nawiedzenie cmentarza na Rossie było wielką lekcją historii i patriotyzmu tych ziem.

Trzecia pielgrzymka odbyła się w dniach 16-20 lutego 2004 r. do Rzymu, do grobu św. Piotra i na spotkanie z Piotrem naszych czasów – Janem Pawłem II. Szlak pielgrzymi prowadził do czterech bazylik większych Wiecznego Miasta oraz Mszy świętej koncelebrewanej w podziemiach bazyliki św. Piotra. Tego samego dnia w Auli Pawła VI pielgrzymi przeżyli spotkanie z Janem Pawłem II. W czasie tej wizyty przekazano Papieżowi repliki witraży kaplicy konwiktorskiej z kandydatami na ołtarze i obrazem kościoła Akademickiego. W czasie przekazywania tych darów wywiązał się krótki dialog Księdza Dyrektora z Janem Pawłem II:

Dyrektor mówił: „Wasza Świątobliwość, w roku Jana Pawła II w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim grupa Księży Studentów Konwiktów im. Św. Jana z Kęt przybyła do Rzymu” „Czy to wszyscy Studenci z Konwiktów?” – zapytał Papież. „Nie – delegacja. Przybyliśmy tutaj do grobu apostołów, aby Waszej Świątobliwości złożyć wyrazy przywiązania, szacunku, oddania i umiłowania Kościoła. Pamiętamy stale w modlitwach o Waszej Świątobliwości; pragniemy też okazać głęboki szacunek naszemu Profesorowi. Przywieźliśmy w darze obraz kościoła Akademickiego” Gdy Ojciec Święty zobaczył obraz, powiedział: „Tak, poznaję” Dyrektor mówił dalej: „W roku 1983 podczas Mszy świętej beatyfikacyjnej Ojca Rafała Kalinowskiego i Brata Alberta Chmielowskiego na Błoniach Krakowskich zapamiętałem słowa Waszej Świątobliwości: «Święci chodzili ulicami tego miasta. Święci są wśród was». Zastanawiałem się później, jacy święci chodzili po korytarzach naszego Uniwersytetu, i dlatego na witrażach

naszej kaplicy konwiktorskiej znalazły się te osoby, które związane są z naszym domem – Konwiktem Księży Studentów. Oni swoim życiem dali syntezę wiedzy i autentycznej świętości. Są to: ks. prof. Wincenty Granat – dyrektor Konwiktów i Rektor KUL-u, ks. prof. Franciszek Blachnicki – wicedyrektor Konwiktów i założyciel Ruchu Światło-Życie, następnie ks. Władysław Kornilowicz – Dyrektor Konwiktów na Starym Mieście w Lublinie, profesor liturgii oraz współzałożyciel Lasek; na Starym Mieście mieszkał też Stefan Kardynał Wyszyński, który pozostawił nam swoje zdjęcie z następującą dedykacją: «Księdzu Dyrektorowi i Księżom Akademikom Konwiktów Teologicznego Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego błogosławieństwo pasterskie i dar modlitwy składa stary konwiktor + Stefan Wyszyński arcybiskup Prymas Polski. Lublin, w styczniu 1949 r.». Pragniemy przypatrywać się ludziom wielkiej wiedzy i autentycznej wiary, którzy chodzili po korytarzach naszej Uczelni i po korytarzach naszego kapłańskiego domu. Wasza Świątobliwość, prosimy o błogosławieństwo i czekamy na wyniesienie naszych sług Bożych do chwały ołtarza”

Nawiedzenie Grobu św. Piotra i spotkanie z Papieżem pozostawia zawsze głębokie przeżycie w duszy każdego kapłana, a wspólne dzielenie się tymi wrażeniami w drodze powrotnej pogłębiło jeszcze więź ze Stolicą Apostolską i było wielkim hołdem składanym Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II.

W czasie peregrynacji kopii Ikony Częstochowskiej i Jej nawiedzenia kościoła Akademickiego KUL społeczność księży konwiktów włączyła się w te przeżycia modlitwą Liturgii Godzin i celebracją eucharystyczną w kościele Akademickim. Uroczystej Mszy świętej przewodniczył Ksiądz Dyrektor, a przed rozesłaniem ojciec duchowny Konwiktów, ks. prof. dr hab. Augustyn Eckmann, pobłogosławił okolicznościowe wotum – kielich z pateną – do kaplicy konwiktorskiej dla upamiętnienia tego wydarzenia.

Te krótkie refleksje to mała próba przybliżenia osoby ks. prof. Zbigniewa Wita i ukazania Go nie tylko jako wytrawnego uczestnika życia naukowego Uniwersytetu, ale również jako człowieka zaangażowanego w życie społeczne wspólnoty księży studentów Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II.